

Korytarze ekologiczne jako element sieci Natura 2000

Artykuł 3.1 Dyrektywy Siedliskowej mówi, że „zostanie stworzona spójna Europejska Sieć Ekologiczna Specjalnych Obszarów Ochrony, pod nazwą Natura 2000.” Jednocześnie nie określa formy jak zapewniona zostanie łączność między obszarami. Uzupełniające dla prawa międzynarodowego jest prawo krajowe, gdzie w artykule 29 ustawy o ochronie przyrody mówi się m.in. o zakresie działań ochronnych w planie ochrony obszaru Natura 2000; jednym z nich jest „utrzymanie korytarzy ekologicznych łączących obszary Natura 2000”. Jednocześnie ta ustawa w artykule 5 określa korytarz ekologiczny jako „obszar umożliwiający migrację roślin, zwierząt lub grzybów”. Ujęcie takie koncentruje się jedynie na jednej składowej sieci Natura 2000 – gatunkach wymienionych w załącznikach Dyrektywy Ptasiej i Dyrektywy Siedliskowej. W tym też kierunku idą prace projektowe „spójnej” sieci Natura 2000 [17].

Trwałe funkcjonowanie siedlisk przyrodniczych wymaga istnienia wielu kanałów przepływu, o których wcześniej wspomniano. Bariery dla takich kanałów mogą być niewielkie w sensie przestrzennym struktury antropogeniczne, np. progi wodne, sieć melioracyjna, nasypy, a nawet zalesienia. Dotyczy to zarówno struktur liniowych takich jak rzeki, ale także pozornie niepowiązanych ze sobą ekosystemów czy krajobrazów jak: obszary leśne i rzeki, jeziora i obszary rolnicze, źródłiska węglanowe i torfowiska. W każdym z tych przypadków elementem wiążącym jest woda: jej ilość w poszczególnych zbiornikach, dynamika przepływu i skład chemiczny.